

РЕШЕНИЕ

№ 134

гр. Свиленград, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200562 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № BG2022/1000-1421/НП
от 16.08.2022 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция
Митница Бургас, с което на С. К. (Selman Karusuz), роден на 27.07.1977
година в град ***** от град *****, със съдебен адрес: град
Свиленград, ул. „Димитър Благоев” № 4 б, област Хасково, чрез адвокат А. Г.,
за нарушение на чл. 238в, ал. 1 от Закона за митниците (ЗМ) е наложено
административно наказание „Глоба” в размер на 725 лв.

Жалбоподателят С. К. чрез процесуалния си представител – адвокат А. Г.,
моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като счита същия за неправилен,
незаконосъобразен и издаден в нарушение на процесуалните норми и в
противоречие с материалния закон. Липсвали субективният и обективният
елементи от състава на нарушението. Сочи се, че жалбоподателят не бил
извършил процесното нарушение. Претендират се разноси по делото.
Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят С. К., не се явява. В Писмена Молба-становище процесуалният му представител - адвокат А. Г., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като доверителят му не бил извършил процесното нарушение и алтернативно – за намаляне размера на наложената Глоба, тъй като не била съобразена с имотното състояние на жалбоподателя. Допълнително е постъпило Становище от адвокат Г., в което сочи, че НП следва да бъде отменено, тъй като е налице съществено процесуално нарушение, свързано с датата на деянието, която е различна в самото съдържание на Акта, така и в съдържанието на обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – И.Д.Заместник-Директорът на Териториална дирекция Митница Бургас, редовно призован на посочения съдебен адрес, изпраща представител – юрисконсулт Джунейед Аляхтин Муса, който сочи че НП е издадено законосъобразно и че не са допуснати процесуални нарушения при издаването му като относно датата на нарушението, изписана по различен начин в съдържанието на Акта и в това на НП, сочи, че е приложима разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Моли същото да бъде потвърдено. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 20.05.2022 година около 22.00 часа на Митнически пункт (МП) „Капитан Андреево“, област Хасково, на трасе „Входящи леки автомобили и автобуси“ на път от Република Турция за Румъния, пристига микробус марка „Ситроен“ с регистрационен № В – 89 – LYS, управляван от жалбоподателя. В автомобила освен жалбоподателят – водач, пътува още едно лице.

Постъпва Искане от Главна дирекция „Гранична полиция“ под № 3409

(приложено по делото) за извършване на съвместна проверка.

В изпълнение на служебните си задължения и на основание чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗМ, митническите служители – свидетелите Р. Д. Д. и Т. Д. М. извършват митническа (физическа) проверка на посочения автомобил, при която се констатира в задното помещение (товарното помещение) на микробуса наличието на тайник с размери: дължина 1.50 м., ширина 1.50 м. и височина 1 м. В специално пригодения тайник откриват 8 лица. Около тайника е подреден личният багаж на пътниците.

Съставен е Протокол за извършена митническа проверка с № 1648 от 20.05.2022 година, който е връчен на жалбоподателя срещу подпис.

В Личното си обяснение, изискано на основание чл. 16, ал. 1, т. 5 от ЗМ от митническите служители за нуждите на проверката, каквото и дава в писмена форма жалбоподателят С. К., ведно с превод на същото, сочи, че не знаел за наличието на тайник в управлявания от него микробус.

На основание чл. 230 от ЗМ в присъствието на жалбоподателя е съставен и връчен *лично* Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № BG21052022/1000/M-1286 от 20.05.2022 година, в който е посочена като дата на нарушението **20.05.2021** година. Протоколът за извършена митническа проверка също е посочен, че е от 2021 година. Жалбоподателят не сочи възражения против констатациите в Акта. При съставянето и връчването на АУАН присъства и свидетелят Т. Д. М.. След съставянето на АУАН, жалбоподателят С. К. е запознат със съдържанието му чрез извършване на превод на турски език от свидетеля Г.М.Д. и е връчен лично на жалбоподателя на дата 20.05.2022 година.

Проверката приключва в 23.00 часа на 20.05.2022 година.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

На 25.05.2022 година в Деловодството на АНО е входирана Молба от адвокат А. Г., ведно с приложено Пълномощно, в което сочи, че нарушителят желае издаденото в бъдеще НП да бъде връчено на служебния адрес на адвокат Г., т.е. е посочен съдебен адрес.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас издава процесното НП № BG2022/1000-1421/НП на

16.08.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН като за дата на нарушението е посочена **20.05.2022** година, но в обстоятелствената част е посочена друга дата - **20.05.2021** година; както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 238в, ал. 1 от ЗМ. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя на съдебния му адрес на 19.08.2022 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне с посочване на датата на получаване и че е получено от член на домакинството на съдебния адресат А. Г., а именно: И.Д., се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Както вече бе посочено в Акта, така и в НП е прието за установено, че жалбоподателят К. е извършил нарушение по чл. 238в, ал. 1 от ЗМ, тъй като при преминаване през държавната граница е използвал превозно средство – микробус, в което е установено наличието на тайник. За това нарушение на основание чл. 238в, ал. 1 от ЗМ на нарушителя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 725 лв.

Приетата – приложена по преписката Заповед № 3 АМ – 1447/32 – 264887 от 09.08.2022 година на Директора на Агенция „Митници” доказва материалната компетентност на АНО по отношение на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас. С цитирана Заповед, наказващият орган по закон - Директорът на Агенция „Митници” делегира правомощията да издават НП по реда на ЗМ на Заместник-Директорите на Териториалните дирекции съобразно териториалната си компетентност. Видно от Заповед № 1421 от 09.08.2022 година става ясно, че Красимир Николов Фучеджиев е определен да изпълнява длъжността „Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас” от 10.08.2022 година до 09.02.2023 година. Персоналното заемане на тази длъжност от издателя на процесното НП е и служебно известно на Съда. Т.е. И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 231 от ЗМ – Директора на Агенция „Митници” по надлежния ред с индивидуален административен акт - Заповед.

По делото е представена Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, видно от която жалбоподателят има четиричленно семейство, работи при месечно възнаграждение в размер на 700 лв. и съпругата му не работи, както и че не притежават имущество.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст (видно от датата на депозирането ѝ в Регистратурата на Районен съд - Свиленград), от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с вх.рег.№ 8059 от 02.09.2022 година, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 230 от ЗМ и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 231 от ЗМ. Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от митническите органи. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 20.05.2022 година актосъставителят Р. Д. Д. е заемал длъжността „Старши инспектор” в Териториална дирекция Митница Бургас към Агенция „Митници”, т.е. бил е митнически орган. В тази насока е и изявлението на свидетеля Д., направено в открито съдебно заседание, проведено на 04.10.2022 година. Лицето, подписало НП – Красимир Николов Фучеджиев, заема към момента на издаването му длъжността

„И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас” и деянието е извършено в зоната на отговорност на Териториална дирекция Митница Бургас.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че в Пълномощното, приложено към преписка е посочена погрешно правната квалификация на процесното деяние, но тъй като е посочен правилно номерът на АУАН, както и датата му на издаване, не възникват съмнения относно представителната власт на адвокат А. Г..

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения, идентични с тези на адвокат Г., изложени в Допълнителното му Становище:

Производството по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания чрез съставяне на АУАН и издаване на НП е строго формализиран процес и ЗАНН урежда изчерпателно процедурата и реквизитите, които трябва да съдържат съответните актове. Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗАНН административнонаказателно производство се образува със съставяне на АУАН, а съгласно чл. 52, ал. 1 от същия закон наказващият орган е длъжен да се произнесе по преписката в едномесечен срок. Последното означава, че наказващият орган е сезиран и дължи произнасяне относно наличието или липсата на извършено от посоченото в АУАН лице на съответното административно нарушение. Със съставянето на АУАН на соченото като нарушител лице се „повдига обвинение” за конкретно извършено нарушение с индивидуализиращите го белези – деяние, **дата** и място на извършване. От този момент за лицето възниква възможност да се защитава срещу вмененото му нарушение и именно в тази връзка ЗАНН поставя като абсолютно условие за законосъобразното издаване на НП, АУАН да е бил редовно връчен на нарушителя. В този смисъл е недопустимо макар и при същата фактическа обстановка с НП лицето да бъде наказано за административно нарушение със същата правна квалификация, но с **дата** или място на извършване на нарушението, различна от посочената в АУАН. Датата на деянието не може да бъде извеждана от контекста на посочените актове чрез тълкуване волята на АНО.

Казано по друг начин – от обективна страна административното нарушение се характеризира с дата, респ. период на осъществяването си,

която следва да бъде посочена в АУАН и НП, които са писмено обективирани волеизявления, така както изискват чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като **следва датата в АУАН и НП да е идентична** . Посочването на този факт относно обективната страна на административното нарушение е от значение както за защитата на административнонаказателния субект, който има право да научи всички установени елементи на вмененото му нарушение, за да организира защитата си, но има значение и за съдебната проверка с оглед законосъобразността на акта, с който е наложено наказанието и наличието на доказване на всеки един от елементите (обективна и субективна страна) на твърдяното нарушение.

Както вече бе посочено АУАН има обвинителна функция и именно отразените в него констатации очертават рамките, в които се развива административнонаказателното производство, респ. се осъществява преценката на наказващия орган относно това налице ли е нарушение, извършено ли е от посоченото като нарушител лице и осъществено ли е виновно. АУАН има обвинителна функция и с него с е лимитират пределите на административнонаказателното обвинение както от фактическа, така и от правна страна. В случая с НП е направено различно описание на деянието от фактическа страна като е посочена друга дата на извършването му и по този начин се изменя повдигнатото с АУАН административно обвинение. В тази връзка следва да се посочи, че е необходимо да е налице пълна идентичност между Акта, поставящ началото на административнонаказателната процедура и финализиращият я такъв чрез НП, което е гаранция за осъществяване правото на защита на наказаното лице. В конкретния случай в АУАН е посочена дата на извършване на нарушението **20.05.2021** година, а в НП е застъпено, че то е извършено на **20.05.2022** година, т.е. наказващият орган на практика е предявил на жалбоподателя С. К. ново обвинение и го е санкционирал за деяние, различно от описаното в съставения АУАН. Последното обосновава извода, че става въпрос за допуснато от наказващия орган съществено процесуално нарушение при издаване на НП, тъй като по този начин е ограничена възможността на сочения за нарушител да разбере за какво точно нарушение е наказан, за да организира адекватно защитата си. Безспорно е налице разминаване между датата на извършване на нарушението, посочена в АУАН и тази, посочена в НП, което съществено опорочава

административнонаказателната процедура, тъй като на практика С. К. е санкциониран за нарушение, извършено на **20.05.2022** година, каквото формално няма установено с АУАН. Отделно от това е налице и друго противоречие във фактическата обстановка, описана в АУАН и в НП – в първия документ е посочено, че Протоколът за митническа проверка е от дата **20.05.2021** година, а във втория – от дата **20.05.2022** година, което също създава допълнителна неяснота относно датата на нарушението. На следващо място следва да се отбележи, че е налице неяснота и в самота НП, тъй като е повдигнато обвинение за деяние, извършено на **20.05.2022** година, но в обстоятелствената част се твърди, че датата на нарушението е друга, а именно: **20.05.2021** година.

Както вече бе посочено административнонаказателната процедура по ЗАНН е строго формална и повечето от правилата, въведени от законодателя в нормите на ЗАНН са императивни, особено тези на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Тяхното нарушение винаги следва да се характеризира като съществено и водещо до незаконосъобразност на издадените Актове. Различието в посочване на задължителния реквизит - дата на извършване на нарушението в АУАН и в атакуваното НП, представлява съществено нарушение на процесуалните правила, допуснато в административната фаза на производството.

Горното нарушение на административнопроизводствените правила не може да се приеме за техническа грешка. Именно поради строгата формалност на процеса по налагане на административни наказания, регламентиран в ЗАНН и в субсидиарно приложимите НК и НПК, законодателят не е предвидил въобще института „техническа грешка” и не е предвидил възможност за поправяне ѝ. Несъответствието на посочената в АУАН дата на деянието не следва да се приема в случая за техническа грешка. Недопустимо е в рамките на съдебния процес, основавайки се на фактите, които се установяват от доказателствата по делото, да се „санират” подобни пороци на НП, тъй като биха се променили елементи от обективния състав на нарушението, за което наказващият орган е наложил наказание.

Констатираното нарушение съществено нарушава от една страна правото на защита на нарушителя, поставяйки го в невъзможност да разбере за какво точно нарушение се ангажира отговорността му, а от друга поставя

Съда в невъзможност да направи адекватна преценка и относно законосъобразността на Акта по същество на спора.

Така допуснатото нарушение не би могло да бъде „санирано” и по силата на разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Посочената норма предвижда, че НП се издава и когато е допусната нередност в Акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, нарушителя и неговата вина. Цитираната норма е неприложима, тъй като в АУАН е налице неяснота относно датата на нарушението, както е налице неяснота и в самото НП относно датата на нарушението, тъй като в обстоятелствената част и при повдигане на обвинението са посочени две различни дати. Ето защо наведените в тази насока твърдения от процесуалния представител на АНО в открито съдебно заседание, Съдът не кредитира.

Посочената нередовност обуславя нередовност от формална страна на атакуваното НП, явява се абсолютно и достатъчно основание за неговата отмяна, доколкото е от категорията на съществените такива, предвид нарушаване правото на защита, защото въпросите, свързани с извършването на нарушението, включително датата на деянието, самоличността на нарушителя и неговата вина подлежат на обсъждане при редовно проведено производство. Допуснатото нарушение на закона е свързано с правото на защита на жалбоподателя и представлява съществен недостатък, който опорочава изцяло производството по ангажиране на административнонаказателната му отговорност.

Поради санкционния характер на производството по ЗАНН, в тежест на АНО е да проведе законосъобразна процедура, завършила със законосъобразни актове. Допуснатото съществено нарушение при издаването на НП се явява формално основание за неговата отмяна.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Съдът би приел, че е спазена административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП.

Съдът би приел, че е имало извършен превод на АУАН, тъй като съгласно показанията на свидетелите – митнически служители, АУАН е бил преведен от преводач – свидетеля Г.Д., която е провела с жалбоподателя смислен разговор на турски език, от който за Д. и М. не са възникнали съмнения, че жалбоподателят не разбира случващото се в момента. Правилно

НП не е преведено, тъй като е посочен съдебен адресат за получаването му – българският адвокат А. Г.. Липсата на формален писмен и изричен акт за назначаването на преводач в конкретното производство, Съдът би приел, че не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като ЗАНН не изисква и не задължава административния орган да издаде такъв акт, освен това, след като е доказано, включително потвърдено от показанията на разпитаните свидетели, че фактически е бил осигурен преводач от турски език на жалбоподателя и такъв реално е участвал, то спазено е изискването на процесуалния закон. Настоящият въззивен състав би счел, че не е задължително в административното производство да бъде използван лицензиран, т.е. заклет, преводач, тъй като подобно изискване липсва както в ЗАНН, така и в субсидиарно приложимия НПК. Не би било налице нарушаване правата на жалбоподателя, тъй като актосъставителят Д. е разяснил на жалбоподателя чрез присъстващия преводач – свидетеля Д., съдържанието на Акта на говорим от него език, а именно турски, с което е изпълнено процесуалното действие по предявяване по смисъла на чл. 43, ал. 1 от ЗАНН. Тези изводи на Съда не биха се променили и предвид липсата на Декларация от страна на преводача относно верността на извършения превод и относно отговорността по чл. 290, ал. 2 от НК, която се носи при устен и писмен превод, предвид гореизложеното.

При този вариант на разсъждение Съдът би приел, че при съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП - тези на чл. 57 от ЗАНН. Налице би било пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е нарушена.

При издаването на Акта и НП биха били спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1, изречение второ и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на Акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване.

Обжалваното НП би било законосъобразно и от материалноправна

страна. Съгласно дефиницията по § 1, т. 33 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗМ, „тайник” е специално изработена или пригодена кухня в превозното или преносното средство, различна от кухините, които са част от оригиналната конструкция на производителя.”. Безспорно по делото би било установено от свидетелските показания на разпитаните по делото митнически служители Р. Д. и Т. М., че в задната част на микробуса има специално пригоден тайник, което безспорно отговаря на формулираното в § 1, т. 33 от ДР на ЗМ, доколкото е различен от кухините, представляващи част от оригиналната конструкция на производителя.

Изпълнителното деяние на нарушението по цитирания законов текст се изразява в използването, при преминаване на границата, на превозно или преносно средство от дееца, в което е установено наличието на тайник. Т.е. законодателят е предвидил забрана за използване на такива средства - преносни или превозни, във връзка с действащия митнически контрол и обществените отношения, който се охраняват по този ред, за което е предвидил и съответната санкция. Съставът на цитираното нарушение урежда изпълнително деяние на просто извършване, осъществявано чрез противоправно действие. За неговата съставомерност, релевантни и изсикуюми са два елемента - преминаване на държавната граница, както и това преминаване да е осъществено чрез използване на превозно или преносно средство, в което се намира тайник, като относно последното понятие е налице легална дефиниция, както вече се посочи по - горе, установена в § 1, т. 33 от ДР на ЗМ.

Решаващият Съдебен състав б и приел, че всички тези обективни признаци, са установени. Разпитаните по делото свидетели потвърждават обективното наличие на създадена кухня в конструкцията на процесното моторно превозно средство (МПС) в задната му част (товарното помещение). Достъпът до оформената кухня и местоположението ѝ би дало основание да се приеме, че същата е била пригодена като такава именно с тази цел и предназначение. Достатъчно за съставомерността на деянието по чл. 238в, ал. 1 от ЗМ е обстоятелството, че в превозното средство е установена кухня, различаваща се от тези, предвидени в конструкцията на автомобила от самия производител. Наличието на такава кухня, която не е фабрично изработена от производителя, б и обосновало извод, че тя не е необходима за техническото му обезпечаване. На тази доказателствена основа и

установените характеристики на откритата съществуваща кухня, Съдът би приел за установено, че тя представлява именно тайник по смисъла на ЗМ - § 1 от ДР. Поради това, б и се наложил и следващият правен извод за осъществено от обективна страна, изпълнителното деяние на нарушението по чл. 238в, ал. 1 от ЗМ.

Установено би било и авторство на деянието, а именно: в лицето на жалбоподателя, което е и водач на процесн ото МПС, както и фактът, че същият е преминал през границата на страната с него.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. От тук би се разкри и пряко целеният резултат - настъпването на общественоопасните последици (съзнавал е, че използва МПС, в което е бил изграден тайник (тези изводи на Съда не биха се променили предвид факта, че в Личното си обяснение жалбоподателят твърди, че не знае за наличието на този тайник, тъй като би приел изложеното за защитна теза с цел избягване на административнонаказателната отговорност), както и че е преминал през границата на страната). За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че жалбоподателят няма как да не е знаел за тайника, тъй като в него са намерени укрити лица. Жалбоподателят е следвало да знае, както и е знаел нормативните изисквания по отношение режима на преминаване на държавната граница, респ. и забраната да не се използва при преминаването на границата превозно средство, в което съществува тайник, предвид обстоятелството, че това е ноторно известно. От друга страна и в случай, че обсъжданата забрана не му е била известна, жалбоподателят е бил длъжен и е следвало да я знае, поради което незнанието му не изключва виновността и неговия умисъл, а и законът не изисква непременно умисъл в поведението, в т.ч. и знание за наличието на тайник в използвания автомобил от дееца, доколкото вината може да е във формата на непредпазливост, тъй като специалният закон не я изключва, обратно непредпазливите деяния не се санкционират само по изключение, а последното не е налице за конкретния административнонаказателен състав.

Процесното административно нарушение не б и разкрило характеристиките на маловажен случай по смисъла на чл. 28, § 1, ал. 1, т. 4 от

ДР на ЗАНН и не б и представлявал такъв, освен поради отсъствието на установени смекчаващи обстоятелства - многобройни или изключителни такива, които да го отличават със значително по-ниска степен на обществена опасност от типичната за този род административни нарушения, или пък изобщо - липса на такава. Обществената опасност на този вид нарушения е определена от законодателя като висока.

В АУАН и в НП е отбелязано, че е нарушен чл. 23 8в, ал. 1 от ЗМ, а тази нормативна разпоредба притежава както хипотеза, така и санкция.

Административното наказание би било правилно и законосъобразно определено по вида си, но не и по размера си, индивидуализиран в размер между средния и максималния. При определяне размера на Глобата, Съдът би намерил, че АНО не е отчел всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства на нарушителя. Т.е. според настоящия Съдебен състав така проведената индивидуализация от АНО б и била необоснована и не би могла да се счита за правилна, според критериите на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, както и установените по делото фактически обстоятелства, които Съдът би намерил, че не са съобразени в пълна степен и при отчитане на относителната им тежест и съответно правно значение. Съдът б и приел за смекчаващи отговорността обстоятелства това че е първо по ред нарушение, че в кориците на делото няма данни на жалбоподателя да са налагани други наказания за този вид административно нарушение, както и няма данни същият да е нарушавал друг път законите на Република България, за което да е бил санкциониран с влезли в сила актове, няма данни да има противообществени или криминални прояви и не е правил опит да възпрепятства или осуети проверката; като отегчаващи – би следвало да се вземе в предвид наличието на укрити лица и големият им брой. Би се констатирало, че обществена опасност на дееца не е завишена, тъй като изложените смекчаващи вината обстоятелства се отнасят тъкмо до нея. Обществената опасност на деянието също не би била завишена в сравнение с други „подобни” случаи. Предвид изложеното и обстоятелството, че фактическият състав на процесното административно нарушение разкрива белезите на формално, а не на резултатно деяние, поради което липсата или наличието на вредоносни последици е ирелевантно за правната му квалификация, а има значение едва при определяне на административното наказание, размерът на наказанието би следвало да се намали до размер, между минималния и средния. С оглед на

горното, настоящата инстанция би счела, че в случая е налице превес на смекчаващите вината обстоятелства, но са налице и отегчаващи такова, поради което би намерила, че санкцията би следвало да бъде намалена до размера от 450 лв., който размер б и счел за справедлив и адекватен за извършеното от страна на жалбоподателя и съобразен с обществената опасност на деянието и на дееца. За да определи точно този размер Съдът би се съобразил и с представената Декларация за семейното и материално положение и имотно състояние, видно от която месечният доход на жалбоподателят е в размер на 700 лв., има четиричленно семейство, което следва да издържа, тъй като съпругата му не работи и няма доходи и семейството няма имущество.

Така редуцирания размер на наказанието (Глоба от 450 лв.), Съдът би намерил за правилен и необходим за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Съдът би приел, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 04.10.2022 година свидетели – Р. Д. Д., Т. Д. М. и Г.М.Д.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на Р. Д. Д., Т. Д. М. и Г.М.Д.. Не се установява първите двама от посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на Р. Д. Д., Т. Д. М. и Г.М.Д. не биха се намерили, а единствено поради служебното им качество – служители на Агенция „Митници”, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не би било достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си.

Съдът би кредитирал и представената Декларация за семейното и материално положение и имотно състояние, която не е в противоречие с другите събрани по делото доказателства.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноси от страна на жалбоподателя в размер на 300 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските и от страна на АНО – 80 лв. за юрисконсулство възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 д, ал. 1 от ЗАНН в производства та пред районния и административния съд страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на Агенция „Митници”, е отговаряла Агенцията, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице съгласно чл. 3, ал. 1 от Устройствения правилник на Агенция „Митници”, в чиято структура се намира издателят на обжалваното НП), Съдът намира, че следва да осъди именно Агенция „Митници” да заплати сторените в настоящото производство разноси.

В случай на изменение размера на Глобата искането за разноси от страна на жалбоподателя би било частично основателно до размера от 90 лв., респ. искането за присъждане на разноси на АНО би било също частично основателно до размера от 60 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № BG2022/1000-1421/НП от 16.08.2022 година на И.Д.Заместник-Директор на Териториална дирекция Митница Бургас, с което на С. К. (Selman Karusuz), роден на 27.07.1977 година в град ***** от град *****, за нарушение на чл. 238в, ал. 1 от ЗМ е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 725 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА Агенция „Митници” с адрес: град София, ул.„Георги Сава Раковски” № 47, ДА ЗАПЛАТИ на С. К. (Selman Karusuz), роден на 27.07.1977 година в град ***** от град *****, сумата от 300 лв., представляваща извършени от последния разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 562/2022 година на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____